

Benno Beneš salesián, kněz

Vlastní životopis

Narozen 19. dubna 1938, rodák z Oseku pod Krušnými horami nedaleko lázeňského města Teplice na území litoměřické diecéze. V ní mají své kořeny jak jeho rodiče, tak i jejich předkové. Benno prožíval touhu být knězem už ve své rodině a také jako ministrant díky osobnímu kontaktu s některými kněžími z cisterciáckého řádu kláštera v Oseku a se sestrami boromejkami místního konviktu.

Skončením války 1945 bylo místní obyvatelstvo včetně příbuzenstva, přátel a též oseckých cisterciáků i boromejek postiženo odsunem. Zpřetrhané vztahy, cizí přicházející osídlenci a především nastupující politické rudé poměry vytvořily situaci, jež byla pro místní neodsunuté obyvatele svízelná. Naštěstí se příchodem českých salesiánů v roce 1946 do opuštěného oseckého kláštera a jejich blahodárného působení dostalo Bennovi nových podnětů k naplnění jeho životního snu. Jenomže události padesátých let znovu zpřetrhaly vazby, tentokrát se salesiány. Ty se opět obnovily až po několika letech, ovšem jenom ve skrytosti. Tím se začíná uskutečňovat jeho životní touha.

Po skončení povinné školní docházky nastupuje Benno na Vyšší průmyslovou školu chemickou v Mostě. Bezprostředně po maturitě v roce 1957 nastupuje na povinnou dvouletou základní vojenskou službu. Po ukončení školy a návratu z vojenské služby bylo jeho první zaměstnání v chemické laboratoři Uhelného průzkumu v Oseku. V té době byl také pět let členem Pěveckého sdružení severočeských učitelů v Mostě pro svou náklonnost k hudbě. V téže době po jednom z rozhovorů s tehdejším představeným inkognito Františkem Míšou odchází roku 1965 do Prahy s cílem stát se salesiánem a knězem, ovšem v tajnosti, tj. mimo tehdy státem povolené církevní struktury. Proto zůstává Benno dál v pracovním poměru a nastupuje do Ústavu výzkumu paliv, kde opět pracuje ve svém oboru.

Okamžitě začíná díky odvážným salesiánským spolubratrům studium teologických disciplín a salesiánskou formaci. Po jistém uvolnění politických poměrů během tzv. Pražského jara roku 1968 se zapojuje do znovuoživení života věřící mládeže zejména u kostela sv. Kříže. Ovšem po vpádu vojsk varšavské smlouvy se znovu zostřil státní dozor nad církvemi a bylo nutné žít salesiánským životem opět více ve skrytosti. V té době skládá Benno do rukou provinciála Františka Míši v roce 1970 věčné sliby. Za dva roky mu uděluje poznaňský arcibiskup Antonín Baraniak SDB taktéž tajně kněžské svěcení. Začátkem roku 1973 je Benno jmenován členem provinciální rady a vikářem provinciála inkognito. Současně mu byla svěřena péče o propojování a začlenění přicházejících

mladých spolubratrů do kongregace. Šlo též o koordinaci studentů na bohoslovecké fakultě v Litoměřicích a studentů studujících bohosloví tajně. Pro salesiánskou formaci byli tito přicházející mladí spolubratři svěřováni ještě dalším některým salesiánům starší generace.

Až po listopadu 1989 se Benno – jako i další skrytí spolubratři – zveřejnil co by salesián-kněz a vikář provinciála. Ihned ukončuje pracovní poměr ve výzkumném ústavu a vstupuje do společenského života v nové polistopadové svobodné éře. Stál při obnově salesiánských komunit, při zakládání či obnovování mnohých salesiánských děl v naší vlasti i při převzetí misie v Bulharsku. Zůstává však – a nyní už oficiálně – vikářem provinciála Ladislava Vika až do roku 1993. V tom roce je jmenován hlavním představeným donem Egidio Viganó na dobu 6 let provinciálem Salesiánské provincie Praha. Po skončení mandátu odchází do komunity při Sociálněpedagogické a teologické škole Jabok v Praze jako duchovní průvodce. Současně se stává delegátem pro misie až do roku 2007. V letech 2003–2012 působil jako ředitel sedmičlenné komunity v Teplicích. Zároveň byl zaměstnán Biskupstvím litoměřickým jako výpomocný duchovní v diecézi až do roku 2017. V té době vypomáhal na požádání i v sousední diecézi Dresden–Meissen a taktéž přijímal pozvání na oficiální setkávání s bývalými odsunutými obyvateli Sudet. V důsledku angažovanosti na mezinárodní úrovni byla v roce 2015 Bennovi předána „Zlatá holubice míru“, prestižní světová cena za zásluhy o porozumění mezi národy. Po utrpeném úrazu 2016 a pěti operacích byl opět aktivní, ovšem v mezích jeho zdravotních možností.

Poslední léta svého života strávil v Domově sv. Karla Boromejského v Praze-Řepích, kde se o něj s příkladnou péčí a láskou staraly sestry boromejky i ostatní personál. Za tuto péči byl Benno velmi vděčný a často na ni poukazoval. Během tohoto pobytu Benno stále udržoval aktivní osobní a telefonický kontakt se spolubratry i mnoha známými.

Tento svět opustil dne 1. prosince 2020 klidný a odevzdaný do Pánových rukou. Byl mužem hluboké víry a srdečných vztahů.

Teplice, prosinec 2020